

[Henrik Tott]

Som nævnt ser venstre det som væsentligt med indsatsen fra før-skolebørnene, og vi vil gerne have undersøgt muligheden for frit tandlægevalg for disse børn. Det har vi også tidligere fremsat et beslutningsforslag som gav mulighed for.

Venstre skal afvise fremskridtspartiets forslag. Vi mener ikke, det løser problemerne, og det væsentlige må være, at de kommuner, som fortsat ønsker at opfylde lovens krav ved behandling af børnene hos privatpraktiserende tandlæger på deres klinikker, kan regne med i deres planlægning at fortsætte med det også efter den forudsatte lovrevision i 1985-86.

Det er vigtigt, at folk kan bide fra sig. Dertil kræves også et godt gebis, men alligevel skal vi prioritere vores indsats bedst muligt, det er nemlig udgifter på ca. 800 mill. kr. om året, det drejer sig om. Selv i den størrelsesorden er 100 mill. kr. også en anseelig besparelse. Derfor håber jeg, at venstres forslag kan samle et flertal.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Da vi i 1971 vedtog loven om offentlig tandpleje, var det unægtelig under andre økonomiske og politiske forhold. Der var 5 partier i folketinget på det tidspunkt. Alt så lyst og godt ud, og der var fuld enighed om det, da vi vedtog loven om offentlig tandpleje.

Vi var selvfølgelig godt klar over, at man ikke på kort sigt kunne få oprettet kommunale klinikker overalt i landet, og derfor var der også en dispensationsordning for de mindre kommuner.

Vi har konstateret, at det er gået trægt med at få oprettet kommunale klinikker, at der til dato kun er ca. 200 kommuner, der har offentlige klinikker, men at der stadig væk rester 73 kommuner, hvor der ikke er indrettet offentlige klinikker.

Vi har diskuteret tandplejeforslagene mange gange siden dispensationsordningerne, og vi har i dag to forslag liggende, som angår dispensationsordningerne, nemlig venstres lovforslag nr. L 101 og forslaget fra indenrigsministeren, lovforslag nr. L 106. Vi behandler samtidig fremskridtspartiets forslag, lovforslag nr. L 90; det skal jeg senere vende tilbage til.

Det konservative folkeparti kan tilslutte sig venstres forslag. Vi kan gå ind for, at der fortsat ydes dispensationskommunerne mulighed for efter egen overbevisning, efter egne økonomiske forhold, at fortsætte den dispensationsordning, som jo har vist sig at være ganske udmærket for disse kommuner, hvor man simpelt hen ikke har haft råd til at etablere offentlig klinik. Indenrigsministeren siger jo også i sit forslag, at det som regel koster 1,2 mill. kr. at oprette en kommunal klinik.

Vi ser det også ud fra det synspunkt, at der i mange af de mindre kommuner er tilstrækkeligt befolkningsunderlag, voksne og børn tilsammen, til at man kan beskæftige en tandlæge. Fjerner man dette underlag fra den eksisterende tandlæge, vil det også sige, at man byder voksne, at de skal tage til andre byer, måske 25-30 km, for at konsultere en tandlæge, og det mener vi er for dårligt; vi ved alle, at tandsundheden er af afgørende betydning for den almene sundhedstilstand som helhed.

Da vi i 1977 fik overenskomst med de praktiserende tandlæger om, at de skulle behandle børnene, var det en god ordning. Kommunerne betalte det beløb, det kostede hos de praktiserende tandlæger, og til trods for det ganske korte åremål, denne ordning har eksisteret, viser statistikkerne en væsentlig forbedring af både befolkningens tandplejevaner og tandsundhed. Ser man videre på statistikkerne, er det påfaldende, at både tandsundheden såvel som de økonomiske omkostninger er cirka det samme. Dette er en af de væsentligste årsager til, at mit parti nu efter moden overvejelse kan gå ind for venstres forslag på dette område.

Jeg har læst indenrigsministerens forslag, lovforslag nr. L 106, igennem med stor interesse. Men det forekommer mig, at der er nogle uoverensstemmelser både med hensyn til forekomsten af caries, huller i tænderne, og de dermed forbundne omkostninger, når man sammenligner de to tandplejemæssige ordninger.

For de kommunale klinikkers vedkommende er det kun de rene driftsudgifter, der er beregnet, hvorimod alle omkostninger er medtaget for de praktiserende tandlæger inden for dispensationskommunerne. Vi har også set statistikker, hvor man har prøvet på at sammenligne diverse kommuner. Nu er